

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Γέφυραι Οικουμενισμού

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸ Βατικανόν*

*«Δημιουργήθηκε σὲ πολλοὺς (κοσμικοὺς κυρίως)
ἡ αἴσθησις ὅτι ἀνάμεσα στοὺς Ὁρθοδόξους καὶ Παπικοὺς
δὲν ὑπάρχουν οὐσιώδεις διαφορὰς
καὶ ἀνυπέρβλητα ἔμπόδια
καὶ ἄρα πρέπει νὰ συνεργάζονται,
ὅπως κάνουν καὶ οἱ πολιτικοί.*

*Ἡ αἴσθησις αὐτὴ εἶναι ἔμμεσις ἄρνησις τῆς πίστεως
καὶ ὅσοι τὴν δημιουργοῦν ἔχουν βαριά εὐθύνη»*

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση

ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στὸ Βατικανόν.

Ἰκανοποιήθηκε ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐπικοινωνήσει μὲ τὸν αἰρετικὸ Πάπα Βενέδικτο ΙϚ' καὶ ν' ανταλλάξει σκέψεις μαζί του, γιὰ θέματα πολιτικὰ καὶ κοινωνικά!

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλησε νὰ ἐμφανίσει στὸ λαό, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ πραγματοποιηθεῖ, γιὰτὶ τὰ ὀφέλη γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ τὸν κόσμον γενικότερα θὰ ἦταν μεγάλα.

Εὐκολὰ ἀπέφυγε τὴν ἐνδεχόμενη ἀντίδραση τῆς Ἱεραρχίας, μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία συμφώνησε νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐπίσκεψις του στὸ Βατικανόν.

Ἄξια ἐπαίνου καὶ προβολῆς ἡ διαφωνία τοῦ συνοδικοῦ Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀναμενόμενο. Τὸ ἀνακοίνωσε ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος:

«Αναχωρούμε από την Ἐπισκοπική Καθέδρα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης πλήρεις εὐγνωμοσύνης καὶ ἱκανοποιήσεως. Εὐγνωμοσύνης, γιὰ τὴν ἀδελφικὴ φιλοξενία, ποὺ μᾶς ἐπιφυλάχθηκε καὶ τὶς χειρονομίες τιμῆς, ποὺ μᾶς ἀποδόθηκαν, δείγματα ἔναρξης μιᾶς νέας ἐποχῆς ἀγαθῶν σχέσεων καὶ ἐμπιστοσύνης. Καὶ ἱκανοποιήσεως, γιατί εἴχαμε τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προσκυνήσουμε χώρους πανίερους τῆς κοινῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐναρμονίσουμε τὴ χριστιανικὴ μας μαρτυρία καὶ νὰ συντονίσουμε τὴ γόνιμη συνεργασία μας στὴν Εὐρώπη τῶν κοινῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν».

* * *

ΑΛΛΑ δὲν πρέπει νὰ τελειώσει ἐκεῖ τὸ θέμα καὶ νὰ δεχτοῦμε ὅλοι τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος μάλιστα σὲ μιὰ προσφώνησή του εἶπε καὶ τὴν ἀμφίσημη φράση:

«Εἶναι ἀλήθεια, τελικά, ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στὴ Ρώμη»!

Τὰ πράγματα εἶναι ζοφερὰ καὶ προκαλοῦν ἰδιαίτερη ἀνησυχία. Οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ποὺ διατηροῦν ἀκόμη τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ συνεχίζουν νὰ φιλοῦν τὸ χέρι τῶν κληρικῶν, πικραίνονται καὶ ἀγανακτοῦν.

Γι' αὐτοὺς τοὺς ἀδελφούς γράφουμε καὶ αὐτοὺς ὑπηρετοῦμε. Ὁχι γιὰ τοὺς μεγαλόσχημους κληρικούς καὶ τοὺς οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ψευδαίσθηση ὅτι οἱ πιστοὶ τοὺς ἀκολουθοῦν. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ εὐαισθητοποιηθοῦν αὐτοὶ ἀπέναντι στοὺς σκανδαλιζόμενους χριστιανούς.

Βέβαια, τὸ νὰ κρίνεις μετὰ παρρησίας (ἀλλὰ καὶ ἀκατακρίτως) τοὺς ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἐξουσίᾳ εὕρισκόμενους, δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα. Εἶναι, ὅμως, ἀναγκαῖο καὶ θεοφιλές.

Πρέπει νὰ διατυπώνονται δημοσίως κρίσεις γιὰ πράξεις, ποὺ ἀμβλύνουν τὸ ὀρθόδοξο κριτήριό τοῦ λαοῦ μας καὶ ἀπομακρύνουν ἀπ' τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν ἀκόμα πρωτεργάτες εἶναι Πατριάρχες, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Μητροπολίτες.

Τὴν ἐλευθερία ἔκφρασης γνώμης, τουλάχιστον θεωρητικά, μᾶς τὴν ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος σὲ

κάποια πρόσφατη συνέντευξή του, με άφορμή την επικείμενη επίσκεψή του στο Βατικανό, είπε και τα έξης αξιοσημείωτα:

«Οί αντιδράσεις και οί διαφωνίες είναι εὐπρόσδεκτες, ἐφόσον γίνονται μὲ τρόπο ἐποικοδομητικὸ καὶ ὄχι ἰσοπεδωτικό. Χαίρομαι γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι προΐσταμαι μίας Ἐκκλησίας στὴν ὁποία ὁ καθεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζει ἐλεύθερα τὶς ἀπόψεις του, χωρὶς νὰ φοβᾶται γιὰ τὶς ἐπιπτώσεις, ποὺ θὰ μπορούσε τυχὸν νὰ ἔχει γιὰ τὶς ἀπόψεις αὐτές. Θεωρῶ ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνιστᾷ κατὰ κτηση γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος».

* * *

ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ θὰ διατυπώσουμε μερικὰ σχόλια, γιὰ νὰ φανεῖ καλύτερα ἢ ἀλήθεια τῶν γεγονότων, μακριὰ ἀπ' τὴν ὑποκριτικὴ συμπεριφορὰ τῶν ὑπευθύνων.

α'. Πολὺς θόρυβος ἔγινε ὑπὲρ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανό. Μιλοῦσε συνεχῶς ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ Μητροπολίτες, μόνιμοι ὑποστηρικτές του.

Μίλησε μὲ θέρμη ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως, ἐνθουσιάστηκε ὁ Κερκύρας, συνηγόρησε ὁ Δημητριάδος καὶ ὑπερέβη τοὺς πάντες ὁ Σύρου. Ἐγκωμίασαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, κατακεραύνωσαν τοὺς ἀντιφρονούντες καὶ ὁμολόγησαν τὴν ὀρθόδοξη πίστη τους.

Τὰ ἐπιχειρήματά τους πανομοιότυπα καὶ θυμίζουν τοὺς συνήγορους στὶς δίκες τῶν δικαστηρίων. Ἀλήθεια, πόσο εὐκόλο εἶναι νὰ ἐπαινεῖς τὸν εὐεργέτη σου καὶ πόσο δύσκολο νὰ τὸν ἐπικρίνεις ὅταν κάτι δὲν πηγαίνει καλά! Τὸ δουλικὸ φρόνημα εἶναι σύνηθες στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ βλαπτικὸ.

β'. Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανὸ δὲν εἶχε λαϊκὸ ἔρεισμα. Ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πρωτεργάτες διακατέχονται ἀπὸ μία ἀγωνία κι ἓνα φόβο μήπως ξεσπάσουν δυναμικὲς ἀντιδράσεις εἰς βάρος τους.

Προσπαθοῦν νὰ μᾶς καθησυχάσουν καὶ νὰ μᾶς πείσουν νὰ τοὺς ἀνεβάσουμε στὴ συνείδησή μας πὼς τάχα εἶναι ὁμολογητὲς τῆς Πίστεώς μας καὶ μεταφέρουν στοὺς ἕτεροδόξους *«τὸ φιλοκαλικὸ μῆνυμα τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης καὶ ἱστορίας».*

Υ'. Εύκολα διαπιστώνει κανείς ότι ο σύγχρονος οικουμενισμός χρησιμοποιεί πολλές γέφυρες, προκειμένου να μειώσει τις αντιδράσεις τῶν πιστῶν.

Ἔτσι μᾶς λένε οἱ οἰκουμενιστές, ὅτι ὁ θεολογικὸς διάλογος θὰ λύσει τὶς δογματικὲς διαφορὲς μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἀναπτύσσουν τὸν διάλογο τῆς ἀγάπης καὶ συνεργασίας, γιὰ τὴν ἐπίλυση πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων.

Αὐτός, ὅμως, ὁ διάλογος εἶναι *στάχτη στὰ μάτια*. Ἀλίμονο, ἂν δεχτοῦμε ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὴ λύση τῶν προβλημάτων αὐτῶν.

Γιὰ νὰ ἐνημερωθοῦν οἱ ἀναγνώστες, σημειώνουμε τὰ πρὸς ἐπίλυσιν προβλήματα, ὅπως τὰ ἐξέθεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος στὸν

«διακεκριμένο θεολόγο καὶ διανοούμενο τῆς ἐποχῆς μας, τὸν δυναμικὸ καὶ χαρισματικὸ ἡγέτη τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τὸ Πάπα Βενέδικτο ΙϚ'»,

κι ἐπεδίωξε τὴ στενότερη συνεργασία μαζί του γιὰ τὴν ἐπίλυσή τους:

«Ἡ τάσις διὰ σταδιακὴν ἀποχριστιανοποίησιν τῆς Εὐρώπης, μὲ ἀπώτερον στόχον τὸν ἐξοβελισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν δημόσιον βίον καὶ τὴν ἀπώθησίν της εἰς τὸ κοινωνικὸν περιθώριον. Τὰ προβλήματα τὰ ὅποια δημιουργοῦνται ἐκ τῆς μετακινήσεως χιλιάδων προσφύγων καὶ μεταναστῶν, ποικίλης προσελεύσεως. Οἱ κίνδυνοι οἱ

προερχόμενοι ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. Αἱ τολμηραὶ καὶ ἐγγίζουσαι τὰ ὅρια τῆς ἀρχαιοελληνικῆς “ὑβρεως” ἐξελίξεις τῆς βιοτεχνολογίας εἰς τὸν τομέα τῆς Γενετικῆς. Ἡ διεύρυνσις τοῦ χάσματος μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν. Οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους διατρέχουν οἱ νέοι μας. Ἡ διαφαινόμενη πιθανότης συγκρούσεως πολιτισμῶν καὶ θρησκειῶν. Ἡ ἀνάγκη διαφυλάξεως τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς ταυτότητος τῶν Εὐρωπαίων πολιτῶν καὶ τοῦ πυρῆνος τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἐξαχρείωσις καὶ ὁ εὐτελισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, μάλιστα πολλάκις ὑπὸ τὸν μανδύαν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἡ παντὶ τρόπῳ καλλιεργούμενη καταναλωτικὴ μανία καὶ ἡ συνακόλουθος παραγωγή τυποποιημένου τρόπου ζωῆς μὲ μοναδικὴν ἀξίαν τήν, ἀνεξαρτήτως ψυχικοῦ κόστους, ἀπόλαυσιν καὶ πλεῖστα ἄλλα κοινωνικὰ προβλήματα».

δ’. Τὰ ἀνωτέρω προβλήματα κυρίως εἶναι πολιτικὰ καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ ἐπιλύσουν οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ διδάξουν τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μεταμορφωθοῦν καὶ τότε θὰ ἔρθει ἀπ’ τοὺς ἴδιους ἢ λύση τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων προβλημάτων, ποὺ ἀντιμετωπίζουν.

Ἄς «ταπεινώσουν» λίγο τὰ ὄραματά τους. Ὁ Πάπας, οἱ Πατριάρχες καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι. Τὰ μεγάλα λόγια, οἱ κοινὲς δηλώσεις, τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα καὶ οἱ κοσμικὲς σκηνοθεσίαι τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐκδηλώσεων, προκαλοῦν ἐντυπώσεις μόνο στοὺς ἀμελεῖς καὶ στοὺς παντελῶς ἀμαθεῖς στὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ σωτηρίας. Καὶ αὐτὲς διακοῦν μόνο λίγες μέρες.

ε’. Μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι καὶ τὴν διαφημισμένη ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Βατικανό, **δημιουργήθηκε σὲ πολλοὺς (κοσμικοὺς κυρίως) ἢ αἴσθησις ὅτι ἀνάμεσα στοὺς Ὁρθόδοξους καὶ Παπικοὺς δὲν ὑπάρχουν οὐσιώδεις διαφορὲς καὶ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια καὶ ἄρα πρέπει νὰ συνεργάζονται, ὅπως κάνουν καὶ οἱ πολιτικοί.**

Ἡ αἴσθησις αὐτὴ εἶναι ἔμμεση ἄρνησις τῆς πίστεως καὶ ὅσοι τὴν δημιουργοῦν ἔχουν βαρῖα εὐθύνη.

Κλείνω τὸ παρὸν μ’ ἓνα χαριτολόγημα:

Ρώτησε ἓνας πιστὸς τὸν πνευματικὸ του:

- *Γέροντα, τί χρειάζεται, γιὰ νὰ πάω στὸν Παράδεισο;*
- *Τὸ διαβατήριο τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἀπάντησε.*
- *Φτάνει μόνο αὐτό;*

Καὶ ὁ Γέροντας, πικραμένος ἀπ' τοὺς οἰκουμενιστὲς τῆς ἐποχῆς μας, συμπλήρωσε:

- *Χρειάζεται, παιδί μου καὶ ἡ βίζα (θεώρηση) ἀπ' τὸν Πάπα!*

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ 1670/22.12.2006, σελ. 8. Ἐπιμέλ. ἡμετ.